

Krieger: Da der allerede er gjort Indsigelse imod en og anden Yttring af det ærede Medlem for 3die Kreds (S. Andersen), tror jeg, at det saa meget mindre gaar an at lade en enkelt Yttring af ham henstaa uimodsagt, uagtet jeg er overbevist om, at den ærede Landssthingsmand vil give mig Ret i, at saaledes som Ordene let kunde fortaas efter den Maade, hvorpaa de faldt, var det ikke hans Hensigt, at de skulde fortaas. Ordene faldt nemlig, som om det kunde siges, eller den Tanke kunde opstaa, at det skulde være Fornærmelse fra det ene Thing overfor det andet, at et Forslag, som var forfattet der, hvor en Sag først havde været forhandlet, paa ny blev opstillet i det andet Thing. Den Mening er jeg overbevist om, at det ærede Medlem aldrig har villet lægge i de Ord, han brugte; men jeg tror, at Ordene faldt saaledes, at de maa fortaas paa den Maade, og jeg tror, at det er rigtigt, da der allerede er faldet adskillige Yttringer i Anledning af, hvad det ærede Medlem bemærkede, at der gives ham Leilighed til selv at bekræfte, at jeg ikke har taget feil af, hvad der er hans sande Mening. Seg er, som sagt, overbevist om, at hans Mening ikke kan være den nævnte. Det ærede Medlem gjorde en anden Bemærkning, som for ham førte til et helt andet Resultat end det, jeg egentlig tror nærmest maatte uddrages deraf. Det ærede Medlem sagde nemlig, at han for sit Vedkommende kunde være med, dersom den Forhøielse, der er Spørgsmaal om ved nærværende Lovforslag, var sammenknyttet med en Lønningsforhøielse for Embedsmænd, — han sagde lavere Embedsmænd, men Spørgsmaalet vil altid blive om en Forhøielse for de lavere Embedsmænd, vi kunne komme høiere op end det ærede Medlem egentlig tænker sig, men der kan jo altid komme en Grændse — Hovedsagen er, at Lovforslaget kunde være sammenknyttet med en Lønningsforhøielse for Embedsmænd i Almindelighed. Naar det ærede Medlem udtrykkelig henviste til de Lovforslag, som forelaa ifjor, kan der ved ikke hans Mening være absolut at ville henvise til en Lov med uforandret det Indhold, som Forslaget havde sidst; men hans Mening maatte være at henvise til en saadan Lov, som Thinget og Regjeringen kunde blive enige om i nærværende Samling. Nu vil det imidlertid ses, at dette netop er Noget, som er opstillet i Regjeringsforslaget; det hedder nemlig: „Indtil en ny Lønningslov for Herren eller en almindelig Lov om Lønningsforhøielse udkommer osv.“; men om Indholdet af denne almindelige Lov om Lønningsforhøielse er det ikke muligt for Tiden at sige Noget, lige saa lidt som det for Tiden vil være rigtigt at komme ind paa det Spørgsmaal, om Forhøielsen nødvendigvis skal ske ved en særlig Lov, eller om den blot skal komme paa Finantsloven for det enkelte Aar. Saaledes som Vindringsforslaget her foreligger, passer det paa det ærede Medlems egen Forud-

sætning, idet den almindelige Lov, hvorefter der er Spørgsmaal, naturligvis kun kan være en saadan, hvorefter Regjeringen enes med begge Thingene.

J. Andersen: Enten maa jeg have udtalt mig meget uehdig, eller ogsaa maa det ærede Medlem aldeles have misforstaaet mig dengang, jeg talte om Fornærmelse. Det var den høitæredede Marineministers egne Ord fra forrige Behandling, som jeg citerede, idet jeg spurgte ham, om han ikke troede, at det Forslag, som han nu havde stillet, vilde blive anset for en lige saa stor Fornærmelse, som hvis han kom igjen med sit oprindelige Forslag. Den høitæredede Minister sagde nemlig forrige Gang, at han ikke turde komme med det Forslag igjen, som var blevet forfattet i Folkethinget, idet han var bange for, at det skulde blive anset for en Fornærmelse, og da var det, at jeg henvendte de Ord til den høitæredede Minister, om han ikke troede, at hans Forslag her vilde blive anset for en dobbelt Fornærmelse. Det kunde selvfølgelig ikke falde mig ind, at det ene Thing skulde optage fornærmeligt, hvad det andet Thing har vedtaget; i de mange Aar, jeg har siddet her i Thinget, har jeg dog faaet saameget Begreb derom, at jeg ikke troede, at Nogen kunde mene, at jeg vilde reise en saadan Bestyldning. — Naar det ærede Medlem dernæst kom til at omtale, hvilke Konsekventser mine Slutninger maatte medføre, saa fremgaar det jo af, hvad den høitæredede Marineminister har sagt, at der kun er meget liden Sandsynlighed for — disse Ord tror jeg han brugte —, at den almindelige Lønningslov vilde kunne udfomme i indværende Session, og derfor var det, at jeg sagde, at, dersom denne Lov havde været forbunden med den samme Forhøielse, som vi ifjor havde paa Finantsloven, saa vilde jeg være villig til at stemme derfor. Dette var min Slutning, thi dersom jeg var sikker paa, at den almindelige Lønningslov vilde udfomme inden den 1ste April, saa var det mig ligegyldigt, hvorledes det blev, thi saa vilde den jo være det Afgjørende.

Marineministeren: Seg vil blot gjøre en kort Bemærkning til den ærede sidste Raler. Jeg skulde dog tage meget feil, om jeg har sagt, at der var meget liden Sandsynlighed for, at en almindelig Lønningslov vilde udfomme. Jeg tror ikke, at jeg har sagt Andet end, at de Omstændigheder, hvortil nu ogsaa det ærede 5te kongevalgte Medlem (Fischer) henviste, viste, at der kunde komme Banfeligheder veien. — Fremdeles maa jeg bemærke, at det ganske sikkert gjør baade den høitæredede Krigsminister og mig ondt, at de Menige ikke tidligere have faaet Lønningsforhøielse, men det har — hvad jeg ogsaa tidligere har bemærket — allerede gjort os ondt ifjor, at ikke ogsaa mange Andre sit Lønningsforbedring, og Regjeringen maa nu være fast bestemt paa at